

Sentencja

- 1) Pojęcia „anulowania”, „wypowiedzenia” i „rozwiązania” użyte w art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że obejmują one przypadek, w którym w ramach umowy leasingu z automatycznym przeniesieniem własności jego przedmiotu po zakończeniu okresu umowy leasingodawca nie może już domagać się od leasingobiorcy uiszczenia należności z tytułu leasingu ze względu na wypowiedzenie przez leasingodawcę tej umowy z powodu niewywiązywania się przez leasingobiorcę z obowiązków umownych.
- 2) W przypadku gdy doszło do ostatecznego zakończenia umowy leasingu z uwagi na niezapłacenie należnych rat leasingu przez leasingobiorcę, leasingodawca może powołać się na art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112 wobec państwa członkowskiego w celu uzyskania obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej, mimo iż obowiązujące przepisy prawa krajowego, po pierwsze, uznają taki przypadek za „niewywiązanie się z płatności” w rozumieniu art. 90 ust. 2 tej dyrektywy, a po drugie, nie zezwalają na obniżenie podstawy opodatkowania w przypadku niewywiązania się z płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawie T-369/15, Hernández Zamora, SA / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Hernández Zamora, SA

(Sprawa C-224/17 P)

(2017/C 412/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hernández Zamora, SA (przedstawiciel: J.L. Rivas Zurdo, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Rosen Tantau KG

Postanowieniem z dnia 19 października 2017 r Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2017 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-235/17)

(2017/C 412/19)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Malferrari i L. Havas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- stwierdzenie, że wydając przepisy ograniczające użytkowanie terenów produkcyjnych, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 49 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że sporne węgierskie przepisy ograniczające w oczywiste nieproporcjonalny sposób użytkowanie terenów rolnych i leśnych, są niezgodne ze zobowiązaniami spoczywającymi na Węgrzech na mocy art. 49 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Pozbawienie *ex lege* praw użytkowania stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości gwarantowanej przez art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w szczególności z uwagi na fakt, iż takie wygaśnięcie prawa użytkowania uniemożliwia lub nadmiernie utrudnia dotychczasowym uprawnionym z jego tytułu tworzenie przedsiębiorstw na Węgrzech (lub otrzymanie praw użytkowania terenów produkcyjnych) w celu prowadzenia działalności i przyczynianie się przez nich poprzez prowadzenie na własny rachunek działalności gospodarczej, do powstawania więzów gospodarczych i społecznych w Unii. Komisja uważa, że pozbawienie *ex lege* praw użytkowania może stanowić przeszkodę dla wykonywania swobody przedsiębiorczości lub zniechęcać do jej wykonywania.

Węgierskie przepisy naruszają również swobodę przepływu kapitału gdyż ich skutkiem jest uniemożliwienie lub ograniczenie inwestycji w nieruchomości położone na Węgrzech przez podmioty niemające węgierskiej przynależności państwowej. Przepisy takie powodują zmniejszenie wartości istniejących praw użytkowania, co również stanowi ograniczenie swobody przepływu kapitału.

Węgierskie przepisy wprowadzają pośrednią dyskryminację poprzez stosowanie rozróżnienia ze szkodą dla obywateli Unii Europejskiej niemających węgierskiej przynależności państwowej.

Ograniczenie wspomnianych wyżej swobód nie może być uzasadnione. Nie ma ono uzasadnienia z uwagi na żaden ze względów przewidzianych w traktacie ani z innych względów podniesionych przez rząd węgierski w toku postępowania.

Niemożliwa do zaakceptowania jest w szczególności argumentacja rządu węgierskiego zgodnie z którą ograniczenie jest konieczne w celu położenia kresu bezprawności. Według Komisji niedopuszczalne jest ogólne domniemanie – którego nie stwierdzono w żadnym konkretnym wypadku – że wszystkie umowy użytkowania terenu produkcyjnego na Węgrzech zawarte przez obcokrajowców są od momentu ich ustanowienia bezprawne i nieważne. Nie można przyjąć również założenia, że bezprawność wszystkich umów użytkowania może zostać wywiedziona z braku zezwolenia na wymianę walut wymaganego na podstawie przepisów obowiązujących przed 2002 r.

Ograniczenie wprowadzone przez węgierskie przepisy nie czyni zadość wymogowi proporcjonalności albowiem nie jest odpowiednie do osiągnięcia realizowanych celów i ponadto znacznie wykracza poza to co konieczne do ich osiągnięcia.

Węgierskie przepisy nie spełniają wymogów zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz nie zapewniają odpowiedniego odszkodowania dla podmiotów, które poniosły szkodę w wyniku pozbawienia lub ograniczenia prawa użytkowania.

Według Komisji, sporne węgierskie przepisy naruszają prawo własności, o którym mowa w art. 17 Karty. W określonych wypadkach prawo własności zostaje zakłócone nawet gdy naruszenie nie obejmuje trzech uprawnień stanowiących elementy „własności” (używanie, posiadanie i rozporządzenie).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 28 kwietnia 2017 r. w sprawie T-580/16, Azoulay i in. / Parlament Europejski, wniesione w dniu 28 czerwca 2017 r. przez Irit Azoulay, Andrew Borehama, Mirję Bouchard i Darrena Neville'a

(Sprawa C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville (przedstawiciel: M. Casado García-Hirschfeld, avocat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski